

for arbejdsgiveres og arbejdstageres vedkommende.

Der skal udvikles nogle bedre og mere kvalificerede uddannelses tilbud for de ældre medarbejdere, og her tænker jeg også på en eventuel opsamling af viden om, hvordan det står til med helbredet. Inden for hvilke jobtyper ønsker man specielt at gå på efterløn? Hvad er det for nogle virksomheder? Hvordan er familieforholdene? Hvilke ting påvirker tilbagetrækningsalderen? Selvfølgelig skal det også være en opsamling af viden om det modsatte: Hvad er det, der får folk til at blive på arbejdsmarkedet? Det nævner jeg her til sidst, for jeg mener, det er det, vi skal arbejde frem imod.

Og til slut vil jeg gerne sige, at Venstre ikke kan stemme for den dagsorden, SF har fremsat. Vi mener, der er mange elementer i den, der låser udviklingen i stedet for, at vi skal se på en anden udvikling i fremtiden, som det er fremgået af min ordførertale. Derfor kan vi ikke stemme for den.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Jeg føler trang til at sige til fru Else Winther Andersen, at bortset fra retorikken om efterlønnen synes jeg, det var en meget, meget god tale. Den var i meget god overensstemmelse med det, arbejdsministeren har sagt, og det, jeg selv har sagt: Nu drejer det sig om at komme i gang med, at parterne kommer til at drøfte disse ting, og ligeledes få det hele lidt mere anskueliggjort: Hvad er det for nogle barrierer, hvad er det for nogle ting, vi står over for i denne situation? Jeg synes, det lover godt, og kan vi holde debatten på det niveau, tror jeg også, vi kan give det signal, at den holdningsændring, som både fru Else Winther Andersen og Socialdemokratiet ønsker, kan blive sat på dagsordenen.

Bendt Bendtsen (KF):

Seniorpolitik er blevet efterårets modeord på arbejdsmarkedet, og det er også nødvendigt, at der sker noget på området, idet den gennemsnitlige tilbagetrækningsalder er for lav, når vi ser på forsørgerbyrden i fremtiden. Vi kan være enige i en del af de betragtninger, som ministeren er kommet med i dag, og det er også noget, vi vil arbejde videre med.

Delpensionsordningen blev indført i 1987 og delefterlønordningen i 1995; men ser vi på de ordninger, må vi konstatere, at de er slået mere eller mindre fejl. Regeringens skøn viser, at der i

1997 vil være godt 5.000 personer på delpension, mens der kun vil være omkring 1.000 personer på delefterløn.

Når de tal sammenholdes med antallet af efterlønsmodtagere, som for 1997 skønnes at være på 128.000, må det stå lysende klart, at den fleksible tilbagetrækning fra arbejdsmarkedet desværre har slået fejl.

Uanset om man ønsker at sige det fra regeringens side, kan det ikke undgå at blive et problem i fremtiden. Det ved man også godt. Derfor blev overgangsydelsesordningen afskaffet sidste år; det var et ansvarligt tiltag, som vi også var enige i fra konservativ side. Den passive parkering af folk over 50 år var uansvarlig både økonomisk og for mange mennesker også rent menneskeligt.

Nu har man indkaldt til trepartsdrøftelser om seniorpolitik for at ændre de ældres tilbagetrækningsmønster. Men den fremtidige seniorpolitik har svære vilkår, når man ser på, hvad de eksisterende ordninger egentlig har at byde på.

Vi håber selvfølgelig på, at parterne vil indgå i arbejdet, men det er hårde odds, de har at arbejde imod, når vi ser på udviklingen på efterlønsområdet. Flere og flere ønsker at forlade arbejdsmarkedet som 60-årige, og det er en udvikling, som uden tvivl vil fortsætte til trods for de gulerødder, som kan hænges ud.

I Arbejdsmarkedspolitisk Rapport for 1996 kan vi da også læse, at hvis den stigende søgning til efterlønsordningen fortsætter, kan der være mere end 300.000 på efterløn i år 2025 mod det godt 120.000 i dag. Jo, det går stærkt fremad i de her år, og fastholdes den nuværende tilgang, er der også analyser, der viser, at blot i år 2010 har vi 200.000 på efterløn.

Det er sagt, og jeg vil sige det igen: Det er et problem i forbindelse med forsørgerbyrden, og det er også et problem i forhold til den generelle arbejdsmarkedspolitik.

Sommerens debat har vist, at det er en følsom sag at udtale sig om, og de politikere, der sidder her i salen, behøver jo ikke at frygte vælgernes dom i år 2010 eller år 2025; så er vi pensionerede alle sammen.

Men det er uansvarligt over for vore børn og børnebørn og kommende generationer. Derfor har vi også fra konservativ side sagt, at gruppen med de under 40-årige burde have at vide, at såfremt de ønsker at forlade arbejdsmarkedet som 60-årige efter år 2016, er det for egen regning. De unge har tiden for sig, de kan planlægge deres otium, og de kan betale ind til ordningen.